

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji 2011/783/WPZiB⁽¹⁾ i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011⁽²⁾ w zakresie, w jakim odnoszą się one do strony skarżącej; i
- orzeczenie, że art. 19 ust. 1 lit. b) i art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413/WPZiB⁽³⁾ i art. 16 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010⁽⁴⁾ nie ma zastosowania do strony skarżącej;
- zarządzenie niestosowania art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej do stwierdzenia nieważności wskazania dotyczącego strony skarżącej; i
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że materialne kryteria wskazania przewidziane w decyzji Rady 2010/413/WPZiB i rozporządzeniu Rady (UE) nr 961/2010 nie zostały spełnione w odniesieniu do strony skarżącej lub że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy ustalaniu, czy kryteria te zostały spełnione, dokonując przeglądu wskazania dotyczącego strony skarżącej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że utrzymanie w mocy wskazania dotyczącego strony skarżącej narusza jej prawo własności i zasadę proporcjonalności.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że utrzymując w mocy wskazanie dotyczące strony skarżącej, Rada naruszyła wymagania proceduralne dotyczące: i) przedstawienia odpowiedniego uzasadnienia; i ii) poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że w zakresie, w jakim skarga strony skarżącej w sprawie T-496/10 Bank Mellat przeciwko Radzie zostanie uwzględniona, niniejsza skarga również musi zostać uwzględniona.

(1) Decyzja Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 71).

(2) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 11).

(3) Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

(4) Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2012 r. — Einhell Germany i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-73/12)

(2012/C 109/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Einhell Germany AG (Landau an der Isar, Niemcy), Hans Einhell Nederlands BV (Breda, Niderlandy), Einhell France SAS (Villepinte, Francja) i Hans Einhell Österreich GmbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: R. MacLean, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- częściowe stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji K(2011) 8831, art. 1 decyzji Komisji C(2011) 8825, art. 1 decyzji Komisji C(2011) 8828 i art. 1 decyzji Komisji K(2011) 8810, wydanych w dniu 6 grudnia 2011 r., w zakresie, w jakim przyznają one jedynie częściowy zwrot ceł antydumpingowych zapłaconych przez skarżące spółki z tytułu przywozu sprzężarek wyprodukowanych w Chinach, nałożonych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 261/2008 z dnia 17 marca 2008 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych sprzężarek pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 81, s. 1);
- utrzymanie w mocy zaskarżonych decyzji do czasu, aż Komisja Europejska wyda przepisy niezbędne do dostosowania się do wyroku Sądu;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, wedle którego pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu odpowiedniej i rozsądnej marży importowej niepowiązanego importera z Unii dla celów ustalenia zmienionej marży importowej, mającej zastosowanie do spornych przywozów, a tym samym nie ustaliła wiarygodnej ceny eksportowej dla niepowiązanego dostawcy przy obliczaniu prawidłowych kwot zwrotu uiszczonych ceł antydumpingowych, co doprowadziło do naruszenia art. 2 ust. 9 i art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009⁽¹⁾.

2) Zarzut drugi, wedle którego pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez odliczenie ceł antydumpingowych jako kosztu przy obliczaniu ceny eksportowej niepowiązanego dostawcy, a tym samym nie ustaliła wiarygodnego marginesu dumpingu dla celów oceny zmienionego marginesu dumpingu i prawidłowych kwot zwrotu uiszczonych ceł antydumpingowych, naruszając w ten sposób art. 2 ust. 9 i 11 oraz art. 11 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2012 r. — Wahl GmbH przeciwko OHIM — Tenacta Group (bellissima)

(Sprawa T-77/12)

(2012/C 109/60)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Wahl GmbH (Unterkirnach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Kieser)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Tenacta Group SpA (Azzano S. Paolo, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zmianę decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 21 listopada 2011 r. w taki sposób, że sprzeciw nr B1560781 z dnia 2 listopada 2009 r., w którym powołano się na wspólnotowy znak towarowy nr 004534889 zostanie oddalony;

— ewentualnie, zmianę decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 21 listopada 2011 r. w taki sposób, że sprzeciw nr B1560781 z dnia 2 listopada 2009 r., w którym powołano się na wspólnotowy znak towarowy nr 004534889 zostanie oddalony w odniesieniu do rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla towarów należących do klasy 7;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „bellissima” dla towarów należących do klas 7 i 8 (zgłoszenie nr 8406704)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: TENACTA GROUP SpA.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy „bellissima IMETEC” dla towarów należących do klas 9 i 11 (wspólnotowy znak towarowy nr 4534889)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2012 r. — GRE przeciwko OHIM — Villiger Söhne (LIBERTE brunes)

(Sprawa T-78/12)

(2012/C 109/61)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GRE Grand River Enterprises Deutschland GmbH (Kloster Lehnin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat I. Memmler)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Villiger Söhne GmbH (Waldshut-Tiengen, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie R 2109/2010-1;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „LIBERTE brunes” dla towarów należących do klas 25, 30 i 34 (zgłoszenie nr 6462171)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Villiger Söhne GmbH